

Sygn. akt IV CSK 83/14

POSTANOWIENIE

Dnia 9 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa W. S., M. S. i J. S.
przeciwko P. [...] Spółce Akcyjnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 września 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 8 maja 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. zasądza od pozwanego na rzecz powódki W. S. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 8 maja 2013 r., pozwany P. [...] S.A. w W. na uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołał potrzebę wykładni art. 448 w zw. z art. 23 i 24 w zw. z art. 446 § 4 k.c., które budzą poważne wątpliwości i wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania albo skarga jest oczywiście uzasadniona. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy powołane przez skarżącego okoliczności stanowią przyczyny kasacyjne wymienione w powołanym przepisie.

Wbrew twierdzeniu skarżącego, wymienione w uzasadnieniu wniosku przepisy obecnie nie budzą, w zakresie objętym tym uzasadnieniem, poważnych wątpliwości ani nie wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów.

W uchwałach z dnia 22 października 2010 r., III CZP 76/10 (OSNC-ZD, nr B, poz. 42) i z dnia 13 lipca 2011 r., III CZP 32/11 (OSNC 2012, nr 1, poz. 10) Sąd Najwyższy orzekł, że najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje na podstawie art. 448 w zw. z art. 24 § 1 k.c. zadośćuczynienie pieniężne za krzywdę spowodowaną naruszeniem dobra osobistego w postaci szczególnej więzi rodzinnej łączącej ją ze zmarłym, także wtedy, gdy śmierć wskutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia nastąpiła przed dniem 3 sierpnia 2008 r.

O tym, czy obowiązek wypłaty zadośćuczynienia w związku ze śmiercią osoby bliskiej spoczywa na ubezpieczycielu w związku z objęciem sprawcy ochroną ubezpieczeniową wynikającą z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, Sąd Najwyższy wypowiedział się dwóch uchwałach, z dnia 7 listopada 2012 r., III CZP 67/12 (OSNC 2013, nr 4, poz. 45) i z dnia 20 grudnia 2012 r., III CZP 93/12 (OSNC 2013, nr 7-8, poz. 84), jednoznacznie stwierdzając, że regulacje prawne

(w szczególności § 10 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 24 marca 2000 r. w sprawie ogólnych warunków ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów - Dz. U. Nr 26, poz. 310 ze zm. oraz art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) nie wyłączały z zakresu ochrony ubezpieczeniowej zadośćuczynienia za krzywdę osoby, wobec której ubezpieczony ponosił odpowiedzialność na podstawie art. 448 k.c.

Istniejące wcześniej wątpliwości zostały zatem precyzyjnie i jednoznacznie wyjaśnione w ustabilizowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego. Stanowisko Sądu Najwyższego zostało przyjęte jako miarodajne w orzecznictwie sądów powszechnych, a wskazane przez skarżącego jednostkowe orzeczenia, w których sąd powszechny wyraził inny pogląd, nie świadczą o istnieniu rozbieżności wymagającej kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego. Dał temu też wyraz Sąd Najwyższy w postanowieniu składu siedmiu sędziów z dnia 27 czerwca 2014 r., III CZP 2/14 (dotychczas niepublikowane), odmawiając podjęcia uchwały i udzielenia odpowiedzi na pytanie, z którym wystąpił Rzecznik Ubezpieczonych: „czy osobie najbliższej przysługuje z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę wynikająca z naruszenia jej dobra osobistego w postaci szczególnej więzi emocjonalnej przed dniem 3 sierpnia 2008 r.". Podstawę tego postanowienia stanowiło stwierdzenie braku rozbieżności w orzecznictwie i potrzeby rozstrzygnięcia tych kwestii w kolejnym orzeczeniu Sądu Najwyższego.

Z tych względów nie ma podstaw do uznania, że w sprawie zachodzi powołana przez skarżącego przyczyna kasacyjna wymieniona w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Uzasadniało to odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c., z orzeczeniem o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c.